

„Goed,” antwoordde Matje en zij nam het naaiwerk op en trachtte met eenig vertoon van kracht en opgeruimdheid te werken. „Hoe is het met u vader, u bent ziek geweest?”

„Neen, rhumathiek anders niet. Ik ben er niet van afgevallen. Je moeder klaagt steen en been over je. Ik wou zelf eens komen zien of het zoo erg met je is, daarom ben ik hier.”

„'t Is zoo erg niet,” zei Matje en zij keek hem zoo rustig mogelijk aan.

„Jij moet 't weten,” hernam hij. „Je moeder zeurt en Anna ook. Ze zeggen dat je er al heel ellendig aan toe bent.”

„Overdreven.”

„Zoo,” hij lachte een beetje schamper. Hij zag wel dat ze ziek was, doodziek en het hinderde hem dat zij 't niet wilde bekennen. Hij had verwacht dat zij, nu eindelijk geheel gebroken, haar bittere ellende zou klagen en hem de gelegenheid geven om haar te toonen dat hij altijd gelijk had gehad, dat haar huwelijk een ongehoorde stommitieit was geweest en zij haar verdiende loon had nu zij eindigde met een lastpost voor haar man en haar kind te zijn. Maar zij klaagde niet en hij vergenoegde zich met haar aan te kijken; hij had toch de voldoening dat zij alles begreep wat hij niet uitsprak.

„Heb je wat noodig?” vroeg hij toen hij opstond om heen te gaan.

„Neen, dank u vriendelijk, niets.”

„Zooveel te beter. Het ga je goed.”

Zij spande al haar krachten in om op te staan en hem tot aan de deur te vergezellen. Maar haar knieën knikten en zij zonk terug in haar stoel. Toen hij weg was en zij worstelde met de benauwdheid, die zij had voelen opkomen terwijl hij er was, bedacht zij hoe armzalig klein haar behaalde zegepraal was en begon zij 't zich te verwijten dat zij hem niets gevraagd had. Haar ziekte kostte veel geld en zulk een nutteloos schepsel als zij had 't recht niet er nog gevoel van eigenwaarde en trots op na te houden.

Of het de invloed van vader's bezoek was kwam Matje nooit te weten, maar zooveel is zeker dat Hein haar een paar dagen later vertelde dat zij onder elkaar besloten hadden dat er iemand in huis zou komen om haar op te passen en het huishouden te doen. Anna had er voor gezorgd, een nichtje van haar man, dat t'huis gemist kon worden, had zich bereid verklaard. Het zou wel wat kosten, maar de familie zou 't onder elkaar betalen.

Matje zei niets en deed haar best om dankbaar te zijn. 't Was immers hoog noodig, zij kon niets meer doen, 't kind ging soms met kapot goed naar school en voor Hein werd ook niet voldoende gezorgd. Zij maakte geen aanmerking dat men haar niet geraadpleegd had en zij poogde den angst en de beklemdheid, waarmee zij de komst van nicht Bertha te gemoet zag, te overwinnen.

't Uiterlijk van haar nieuwe huisgenoot deed haar pijnlijk aan. Bertha zag er zoo gezond, zoo flink en sterk uit met haar roode kleur, haar dikke wangen en frisch gezicht met die echt jolige, prettige uitdrukking, dat Matje's vervallen, ziekelijk voorkomen er een schreeuwend contrast mee vormde.